

Na chatu nebo na chat?

Fejeton

Adam Strnad, 8. A, 2013

„Konečně jsem se vrátil domů po víkendu na chatě – bez elektřiny, bez počítače a připojení k internetu! To, co naši považují za báječně strávené dva dny, bylo pro mě víkendem hrůzy! Přijeli jsme zrovna teď – hned jsem se přihlásil. Promiň, ale napíšeme si jindy, nemám zrovna čas. Musím prohlídnout všechny příspěvky, je tady spousta nových věcí.“ Tohle mi odepsal kamarád, když jsem se ho v chatu na Facebooku zeptal, jak se měl o víkendu.

Krutá realita, tedy realita virtuální, očekává každého zodpovědného majitele jakéhokoli internetového profilu. Po dvou dnech naprostého odříznutí od okolního světa promešká tolik životně důležitých věcí, že by nejraději brečel vzteky. Tuto skutečnost je ovšem nutné ihned sdílet minimálně na Twitteru a alespoň tak si trochu ulevit.

Sami určitě znáte ten prohlubující se divný pocit okolo žaludku, když roztřesenou rukou saháte po myši, abyste se po delší době přihlásili na Facebook. V levém horním rohu jako výstražná světla červeně svítí počet nových upozornění, příchozích zpráv a žádostí o přátelství. Čísla v červených políčkách dohromady nezřídka převyšují stovku. Člověk se ani neodvažuje domyslet, ke kolika novým virtuálním událostem se nepřidal a ke kolika fotografiím nedal „like“, o komentářích k novým příspěvkům na zdi nemluvě.

Internetoví diskutéři mívají v takovéto situaci další závažný problém. Odvážili-li se rozkliknout některé z diskusních fór, do něhož dříve přispívali, po delší době, zákonitě musí propadnout nejčernějšímu zoufalství. Nejenže si už nikdy nestihnou přečíst přesně 837 nových příspěvků k tématu, ale navíc je velmi pravděpodobné, že se ostatní uživatelé mezitím dostali k úplně jinému problému. Mohou se pokusit do diskuze znovu zapojit, leč nikdy už nebudou moci reagovat dostatečně výstižně, neznajíce předchozích dvanáct stránek naprosto zásadních sdělení všech ostatních zúčastněných.

Chtěl jsem si o svých úvahách s někým promluvit, a proto jsem zavola známému, jestli by nezašel na kávu. Jeho odpověď mě vlastně ani nepřekvapila: „Promiň, tenhle týden vůbec nemám čas, od rána do večera pracuju. Ale můžeme si napsat na Skypu. Jsem on-line skoro vždycky.“